

Αθήνα, 12 Ιανουαρίου 2017

Με αφορμή την ολοκλήρωση της εξαμήνης χρονιάς και μάλιστα τώρα που ολοκληρώθηκε για μας ο κύκλος της προεχρημικής αγωγής και ετοιμαζόμαστε για την Α' δημοτικού αμετάνοιμα την ανάγκη να πω δυο λόγια για όλα αυτά τα χρόνια που το παιδί μου φοιτάει στο σχολείο αυτό.

Το υγιστάκι μου, η Όλγα μου, 6 ετών πια, ξεκίνησε να πηγαίνει στο σχολείο αυτό από 2,5 ετών. Θυμάμαι ακόμα την αγωνία μου όταν την ετοιμάσα το πρωί αλλά και την ανησυχία μου για τη διαδικασία προσαρμογής της στο νέο και άγνωστο για εκείνη περιβάλλον. Τον πρώτο καιρό, όπως είναι άλλωστε αναμενόμενο για υάθε παιδί 2,5 ετών, η προσαρμογή για το παιδί ήταν δύσκολη αλλά χάρη στην υπομονή, την παιδαγωγική ματάρτιση και υυριώς την αγάπη των δασειάλων της πολύ γρήγορα η μιυρή μου όχι μόνο προσαρμόστηκε ομαλά αλλά το σχολείο ήταν για εκείνη μια πραγματική πηγή «χαράς, ευφρασης και δημιουργίας». Το σχολείο βώντορα έγινε για τη μιυρή μου μια δεύτερη αγυαλιά που της προσέφερε γνώσεις, δεξιότητες, ευχαρίστες και δημιουργίες εμπειρίες και της υαλλιέρησε το λόγο και τη φαντασία.

Η επαφή μάλιστα με τα υπάρσια παιδάκια και με τις δασειάλες της την υατέστησε περιβώτορο εζωστρεφή και ευδηλωτική ως προς τα συναιδεήματα της διδάσκοντας της τη συνεργασία, την ομαδιυότητα και πώς να μοιραφεται, πέρα από τα παιχνιδιά, βιέψεις και συναιδεήματα. Με την πολύτιμη αρωγή και ευβουλετική τόδο των δασειάλων της όδο και της κας Χαράς και της κας Μαυράνη (ψυχολόγου) μέσα στα πλαίσια των βυχνών βυναυτήσεων που πραγματοποιούνται υατά υαρούς εμάθα υι εμε τρόπος ώστε να ενιχώω υυόρη περιβώτορο τις δεξιότητες, ~~υα~~ την επυωινωυαυή της διάδεση και τη νοητική και συναιδεήματιυή της ανάπτυξη. Άπουσαία έφευ ήταν υα η ετήριξη και οι γνώσεις που απουόριθα σε προβλήματα μιυρά ή μεγάλα που αντιμετωπίζαμε εμε ή υα άλλοι γονείς και που μας δινόταν η :

ευκαιρία να ευθεώσωμε σε αυτές τις συναντήσεις σε ομαδικό ή προσωπικό επίπεδο. Εξάλλου, η επισοινωνία που είχαμε με το σχολείο και η ενημέρωση ήταν άφορη και καθημερινή αιόμη και σε θέματα καθαρά πρακτικά όπως για παράδειγμα η διατροφή της. Ως προς το τελευταίο σφάλω να παρατηρήσω πως στο σχολείο έμαθε να τρώει σωστά και υγιεινά και καλύτερα γεύματα που πιο πριν στο σπίτι έτρωγε με δυσκολία ή λίγη πίεση.

Ωστόσο, αυτό που πραγματικά με εντυπωσίασε και μου προσέφερε ιδιαίτερη ευχαρίστηση και περηφάνια είναι πως τελειώνοντας το Νηπιαγωγείο το κορίτσι μου ευτός από γνώσεις και δεξιότητες - απαραίτητα και χρήσιμα εφόδια για να αισθάνεται ασφαλής και έτοιμη για την Α' Δημοτικού - έχει κυρίως αποκτήσει την αυτοπεποίθηση και την αυτονομία που είναι αναγκαία για την ηλιμία της αλλά και ^{την} ψυχο-πνευματική της εξέλιξη. Θεωρώ πως όλοι οι γονείς ανησυχούμε σχετικά με τη διαδικασία ένταξης και προσαρμογής των παιδιών μας στο Δημοτικό, σε ένα νέο και άγνωστο για αυτά περιβάλλον με νέα πρόσωπα, διαφορετικές συνθήκες και υψηλότερες απαιτήσεις. Με ικανοποίηση λοιπόν διαπιστώνω πως φεύγοντας από το σχολείο αυτό είναι έτοιμη μαθησιακά και νοητικά αλλά κυρίως συναισθηματικά ώριμη και δυνατή, ώστε να μπορεί να προσαρμοστεί με χαρά και ευεολία στο νέο, «μέγαλο» όπως εμείνη το χαρακτηρίσε, σχολείο.

Μένοντας θα ήθελα για μια αιόμη φορά να ευχαριστήσω θερμά τις δασκάλες της κα Αρετή ..... και κα Αγγελική ..... , την κα Χαρά ..... και την κα Χρύσα Μαυραίου για την προσοχή, το ενδιαφέρον και κυρίως την αγάπη που έδειξαν στη μικρή μου και τη στήριξη τους εμένα όλα αυτά τα χρόνια. Και όπως χαρακτηριστικά λέει και η Όλγα μου «θα μου λείψουν, αλλά θα τους θυμάμαι πάντα, γιατί τους αγαπώ»

Με ευγένεια
Μαρία Μαρόμαννη